

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 336/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Radlinského 1718, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Cob 124/2015 z 21. októbra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 24/2016 z 29. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie v záhlaví uvedených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Cob 124/2015 z 21. októbra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 24/2016 z 29. apríla 2016.

2. Sťažovateľka sa v konaní vedenom na Okresnom súde Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) domáhala od odporcu zaplattenia 7 017 € s príslušenstvom. Odporca túto sumu prevzal pre účely úhrady súdneho poplatku v konaní o zaplattenie 140 337,25 €. V tomto konaní mala sťažovateľka vystupovať ako žalobca a odporca ju mal zastupovať ako advokát. K podaniu žaloby však nedošlo, súdny poplatok zaplattený nebol, a preto sa zaplattenie tejto sumy sťažovateľka domáhala v konaní na okresnom súde. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 8 Cb 15/2014 zo 4. februára 2015, ktorým návrh v celom rozsahu zamietol a sťažovateľke uložil zaplatiť odporcovi náhradu trov konania. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, pretože podľa nej okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonala všetky potrebné dôkazy, čím jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. O odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom z 21. októbra 2015 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil a odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením z 29. apríla 2016 odmietol. Uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľke doručené 22. júna 2016 a právoplatnosť nadobudlo 24. júna 2016.

3. Sťažovateľka považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za zmätočný, arbitrárny a nedostatočne odôvodnený. Krajský súd vychádzal podľa sťažovateľky z nesprávne zisteného skutkového stavu a nedostatočne sa zaoberal odvolacími dôvodmi. Uznesenie najvyššieho súdu hodnotí sťažovateľka ako arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. Tieto pochybenia súdov pri rozhodovaní o sťažovateľkou podanom odvolaní a dovolaní majú mať za následok porušenie označených základných práv sťažovateľky, ako aj jej práva podľa dohovoru.

4. Sťažovateľka v petite sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu, a zároveň požaduje zrušenie napadnutých rozhodnutí a náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Posudzovaná sťažnosť je návrhom zjavne neopodstatneným.

9. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 142/2011). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený. Dôvodom odmietnutia návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

10. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Predovšetkým ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inšinciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou,

prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

11. Ako z uvedeného vyplýva, ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v konkrétnej veci aplikoval. Sťažovateľka sťažnosť uplatnila v podstate ako ďalší opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Účel sťažnosti je však v porovnaní s opravnými prostriedkami v systéme všeobecného súdnictva diametrálne odlišný, keďže táto sleduje výlučne ochranu základných práv a slobôd.

12. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov preskúmal ústavný súd napadnutý rozsudok krajského súdu a následne aj uznesenie najvyššieho súdu. Ústavný súd po oboznámení s obsahom odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že sťažostná argumentácia sťažovateľky nie je rozhodne spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil v sťažnosťou napadnutom rozsudku krajského súdu nič, čo by ho robilo ústavne neudržateľným, a teda si vyžadovalo zásah zo strany ústavného súdu. Právne závery krajského súdu sú logické, majú racionálny základ a sú aj v rovine ústavného práva akceptovateľné. Napadnutý rozsudok krajského súdu je až nadštandardne odôvodnený. Krajský súd pritom zrozumiteľne a presvedčivo zhrnul, na základe akých skutočností je správny záver okresného súdu o tom, že na strane žalovaného nedošlo k bezdôvodnému obohateniu. Krajský súd zároveň poukázal na spojitosť medzi jednotlivými dôkazmi, z ktorých vyplynul záver o otázke bezdôvodného obohatenia. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nie je sama osebe dôkazom jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným. Rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí

rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

13. Ako už bolo uvedené, najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol, pretože smerovalo proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému dovolanie nebolo prípustné [§ 238 Občianskeho súdneho poriadku platného a účinného v danom čase (ďalej len „OSP)]. V dovolacom konaní zároveň nevyšli najavo procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a) až e) a g) OSP a nepreukázala sa ani sťažovateľkou tvrdená existencia procesnej vady v zmysle § 237 písm. f) OSP. S určujúcimi dovolacími námietkami sa najvyšší súd vysporiadal ústavne konformným spôsobom, keď najskôr vo všeobecnej rovine vymedzil podmienky prípustnosti dovolania, aby následne vychádzajúc z obsahu dovolania sa osobitne zaoberal otázkou, či v okolnostiach veci nebola postupom súdu sťažovateľke odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 ods. 1 písm. f) OSP]. Najvyšší súd posúdil a vyhodnotil rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia takouto vadou netrpia. Najvyšší súd zrozumiteľným spôsobom sťažovateľke vysvetlil, že formulované dovolacie dôvody nezakladali prípustnosť dovolania, a z pohľadu podstaty jej dovolacej argumentácie nemožno považovať napadnuté rozhodnutia nižších súdov za kolidujúce s dôvodmi zakladajúcimi prípustnosť dovolania. V tomto smere ústavný súd konštatuje, že záver najvyššieho súdu o absencii prípustnosti dovolania nemožno považovať za svojvoľný či neodôvodnený a ani za taký, ktorý by popieral účel a zmysel dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Na týchto záveroch neprislúcha ústavnému súdu pre nedostatok právomoci nič meniť, dopĺňať či inak rozvíjať (m. m. I. ÚS 429/2014).

14. V uznesení najvyššieho súdu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu, pričom tento záver ústavného súdu sa vzťahuje na všetky základné práva, ktoré sťažovateľka označila v petite svojej sťažnosti (základné právo na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie, základné právo vlastníť majetok).

15. Ústavný súd preto sťažnosť v celom rozsahu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Pretože sťažnosť bola v celom rozsahu odmietnutá, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2017